ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὅπως σοῦ εἶπα λοιπόν, πατέρα, συνέχισε ὁ γιὸς Παρνταγιάν, ἔπεισα τὴν Ἰωάννα πως δὲν μποροῦσε μιὰ Μονμορανσὺ ν' ἀγαπήσῃ ἕναν ἀπέταρο, σὰν ἐμένα, καὶ δέχτηκε νὰ μὲ ὁδήγῃση στὸ μέρος ποὺ τῆς εἶπα, μὲ τὸν ὅρο ὅμως νὰ περιμένω ὥς τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ. Στὴν ἀρχὴ πίστευα πὼς ἤθελε νὰ μὲ ξεγελάσῃ. Ἀλλὰ τότε τὴν εἶδα νὰ κοκκινίζῃ καὶ νὰ μοῦ λέῃ :

— Ὦ ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ μείνετε στὸ δωμάτιό μου καὶ θὰ σᾶς φέρω ἐκεῖ τὸ φαΐ. Αὐτὴ τὴ θυσία τὴν κάνω μονάχα πρὸς χάριν τῆς δεσποινίδος, ποὺ μοῦ φαγίζει τὴν καρδιὰ ὅταν τὴν βλέπω νὰ κλαίῃ.

Ἔπειτα μὲ κάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσω στὸ δωμάτιό της κι' ἀφοῦ περάσαμε γρήγορα στὸν πρεβάλαιο, μπήκαμε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Ἔξαφνα ἀκούσαμε τὰ βήματα κάποιου ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου....

— Μήπως ἦταν αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ Γκίλ ; τὸν διέκοψε ὁ γέρο Παρνταγιάν.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ νέος. Ἦταν ὁ Γκιγιό !

— Ἔ, καὶ πῶς ξεγλύστρησες ;

— Τώρα θὰ τ' ἀκούσῃς. Παρατήρησα πὼς στὸ διάδρομο ὑπῆρχε ἕνα κενὸ καὶ σ' αὐτὸ τὸ κενὸ μιὰ πόρτα. Ἐνῶ λοιπὸν ἡ Ἰωάννα τάχε χάσει καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, ἐγὼ γύρισα πίσω καὶ κρύφτηκα μέσα στὸ κενό. Ἡ συνοδός μου, ὅταν ἀντελήφθη τὸ τέχνασιά μου, πῆρε θάρρος κι' ἄρχισε νὰ μιλᾴ δυνατὰ μὲ τὸν Γκιγιό. Ἐγὼ ἐντωμεταξὺ ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βρέθηκα στὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ὑπόγειο. Ἀπὸ κεῖ, καθισμένος στὴν ἡσυχία μου, ἄκουσα τὸν ἀκόλουθο διάλογο μεταξύ τους :

— Ποῦ πήγαινες, Γκιγιό ;

— Πρῶτα - πρῶτα, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, ἀγάπη μου... Καὶ ἐπακολούθησε ἕνα σκαστὸ φιλί.

— Κι' ἔπειτα ; ρώτησε ἡ Ἰωάννα.

— Ἔπειτα, καθὼς γνωρίζεις, ὁ θεῖος Γκὶλ μὲ διέταξε νὰ ἑτοιμάσω γι' ἀπόψε τὸ μεγάλο ἀμάξι μὲ δυὸ ἐξαίρετα ἄλογα, τὰ ὁποῖα θὰ χρειαστῇ κατὰ τὶς ἑντεκα ἀκριβῶς. Τὸ ἀμάξι ὅμως ἔχει ἀρκετὸν καιρὸ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ θὰ ἀπαιτηθοῦν τοὐλάχιστον δυὸ ὧρες ἐργασίας ἐκ μέρους μου. Πηγαίνω λοιπὸν στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ κανεδάσω καμιὰ μποτίλια κρασὶ καὶ νὰ πάρω δύναμι....

— Τί, τέτοια ὥρα θὰ πᾶς στὸ ὑπόγειο ; Κι' ἂν τὸ μάθει ὁ ἐπιστάτης ;

— Μπᾶ, καὶ ποιὸς θὰ τοῦ τὸ πῇ ;

— Μὰ ἡ πόρτα εἶνε κλειστή...

— Τὴν ἄνοιξα πρὸ ὀλίγου, Ἰωάννα !

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ ἀλιτήριος, πρὶν προφτάσει ἡ κόρη γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, προχώρησε, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα. Κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνος κατέβαινε ἕνα σκαλί, ἐγὼ ὀπισθοχωροῦσα, κι' ἔτσι φτάσαμε στὸ τέλος τῆς σκάλας, χωρὶς ὁ Γκιγιὸ νὰ μὲ ἀντιληφθῇ. Ὦς ἐκεῖ εἶχαν φτάσει τὰ πράγματα, ὅταν ἔξαφνα τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀνάψῃ ἕνα σπίρτο. Κατάλαβα ὅτι θὰ μ' ἔβλεπε ἀμέσως καὶ τότε θᾶταν χαμένο γιὰ μένα τὸ πᾶν, γιατὶ θὰ μὲ περνοῦσε γιὰ κλέφτη καὶ θὰ ἐφώναζε βοήθεια. Εὐτυχῶς, πρὶν προφτάσῃ νὰ βάλῃ τὶς φωνές, τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὸ λαιμό, ὅπως ἡ γάτα τὸν ποντικό, σφίγγοντάς τον δυνατά. Ἐνῶ λοιπὸν τὸν κρατοῦσα ἔτσι, ἄκουσα μιὰ φωνή. Ἦταν ὁ γέρο Γκίλ, ὁ οἰκονόμος, ποὺ, περνῶντας ἀπ' τὸ διάδρομο καὶ βλέποντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ κελλαριοῦ, βλαστημοῦσε ἐναντίον τοῦ ἐπιστάτου. Κατόπιν τὸν ἄκουσα νὰ τὴν κλειδώνῃ μὲ τρεῖς σπροφές, καθεμιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες ἦταν γιὰ μένα σωστὴ μαχαιριά. Ἀντίο ἐλευθερία ! εἶπα μέσα μου. Χάθηκε πειὰ κάθε ἐλπίδα νὰ ἐλευθερώσω τὶς φυλακισμένες, πρόσθεσα μ' ἀγανάκτησι. Πέρασαν μιά, δυό, τρεῖς ὧρες, ἀλλὰ κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ μοῦ ἀνοίξῃ.

— Καλά, κι' ὁ Γκιγιὸ τί ἀπόγινε ;

— Ἀ, ναί, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ. Στὸ μεταξὺ ὁ σύντροφος τῆς προσωρινῆς φυλακῆς μου εἶχε πέσει γονατιστὸς καὶ μοῦ ζητοῦσε χάρι, λέγοντάς μου πὼς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μ' ἐμποδίσῃ, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ τοῦ κλέψω ὅλο τὸ κελλάρι. Τὸν ἔδεσα λοιπὸν χειρεπόδαρα μ' ἕνα λουρί, τὸν ἐφίμωσα καὶ τὸν ἄφησα κοντὰ στὴ σκάλα. Ἐγὼ στὸ μεταξὺ βάλθηκα νὰ συλλογίζομαι μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ βγῶ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, εἶχα ἀρχίσει καὶ νὰ τεινῶ. Εὐτυχῶς βρῆκα σὲ μιὰ μεριὰ τοῦ κελλαριοῦ κάτι ὡραῖα χοροπήγια, τὰ ὁποῖα ἐτίμησα ἐπαξίως, ἀφοῦ μάλιστα εἶχα στὴ διάθεσί μου καὶ τὰ καλύτερα κρασιά....

— Κι' ὁ Γκιγιὸ κύτταξε ;

— Ἔτσι τοὐλάχιστον φανταζόμουν, ἀλλ' ἀφοῦ χόρτασα καλά, τὸν θυμήθηκα κι' αὐτόν, ποὺ τὸν εἶχα ἀφήσει δεμένο καὶ πῆγα νὰ τοῦ δώσω νὰ φάῃ. Φαντάσου ὅμως τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν, γυρίζοντας κοντά του, ἀνακάλυψα πὼς ἔλειπε. Αὐτὸ μ' ἔβαλε σ' ἀνησυχία κι' ἄρχισα νὰ ψάχνω δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἐπὶ τέλους τὸν βρῆκα. Ὁ ἄθλιος εἶχε συρθεῖ κοντὰ στὴν πόρτα καὶ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ θόρυβο, γιὰ νὰ τρέξουν νὰ μὲ πιάσουν.

— Ἀχάριστε ! τοῦ εἶπα. Ἤθελες νὰ μὲ προδώσῃς, ἔ ; Θᾶπρεπε νὰ σοῦ κόψω τὸ λαιμό, ἀλλὰ ἔχε χάρι ποὺ σὲ λυπᾶμαι, κακομοίρη....

Κατόπιν, τὸν κουβάλησα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ὑπογείου, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ζυγώσῃ στὴν πόρτα....

— Μπράβο, μπράβο, παιδί μου ! Ἐξακολούθησε !....

— Ἀφοῦ λοιπὸν ξέμπλεξα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο, ἀνέβηκα τὴ σκάλα κι' ἔβαλα τ' αὐτί μου στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας γιὰ ν' ἀκούσω μήπως περάσει κανείς. Εἶχα τὴν ἐλπίδα, ὅτι θἀρχόταν ἡ Ἰωάννα νὰ μοῦ ἀνοίξῃ καὶ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴ φυλακή μου, ἀλλὰ ἰοῦ κάκου. Εἶχα χάσει πειὰ κάθε ἐλπίδα, ὅταν ἔξαφνα ἄκουσα τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ κι' ἀμέσως τὴν Ἰωάννα νὰ μοῦ λέῃ :

— Μόλις πρόφτασα ν' ἁρπάξω τὰ κλειδιά... Φύγετε γρήγορα !...

Τὴ ρώτησα γιὰ τὴν ὥρα κι' ἔμαθα πὼς ἦταν δεκάτη ἑσπερινή. Ἤμουν λοιπὸν κλεισμένος ἐκεῖ μέσα δέκα ὧρες, δέκα ὁλόκληρες ὧρες. Ὡστόσο εἶχα ἀκόμα καιρὸ νὰ προλάβω τὸ ἔγκλημα ποὺ θὰ γινόταν στὶς ἕντεκα. Γιατί, καθὼς ξέρεις, ὁ Ἐρρίκος Μονμορανσὺ εἶχε στὸ νοῦ του νὰ διαπράξῃ ἕνα σωστὸ κακούργημα εἰς βάρος τῶν γυναικῶν ποὺ κρατάει αἰχμάλωτες.

Ὁ γέρο Παρνταγιάν σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀναπήδησε κι' ἔγινε μὲ μιᾶς σκυθρωπός.

— Ἡ Ἰωάννα, ἐξακολούθησε ὁ γιός του, καθὼς ἦταν φυσικό, μὲ ρώτησε τί ἀπόγινε ὁ Γκιγιό. Ἐγὼ τῆς ἀπάντησα πως εἶνε κάτω στὸ ὑπόγειο καὶ τρώει χοροπήγια. Ἡ κοπέλλα θόρυβησε τότε πρὸς τὴ σκάλα κι' ἐγὼ κατόρθωσα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου. Βρῆκα τὴν πόρτα κλειστή, ἀλλὰ χωρὶς καθόλου νὰ διστάσω, πήδησα ἀπ' τὸν τοῖχο. Ἔτρεξα κατόπιν πρὸς ἀναζήτησι συντρόφων γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν καὶ σὲ λίγο εἴμαστε μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Μονμορανσύ. Πέρασε ὅς μισὴ ὥρα κι' εἶδα τέλος νὰ ἀνοίγῃ ἡ μεγάλη πόρτα τοῦ μεγάρου καὶ νὰ βγαίνῃ ἡ ὀλιγάριθμη συνοδεία. Τότε ἔτρεξα μόνος μου σιγὰ—σιγὰ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πῆγα νὰ τοποθετηθῶ στὴ γωνία τοῦ πρώτου δρομίσκου. Πραγματικά, σὲ λίγο εἶδα τ' ἀμάξι νὰ στρίβῃ καὶ παρατήρησα ὅτι πρωτοστατοῦσαν ἕνας μόνο καβαλλάρης. Ἀμέσως σκέφτηκα νὰ ρίξω νεκρὸ τὸν ἀμαξᾶ μὲ μιὰ πιστολιά, νὰ ριχτῶ στὸν ἵππο κι' ἀφοῦ τὸν σκοτώσω, νὰ τρέξω στὸ ἀμάξι καὶ νὰ ἐλευθερώσω τὶς γυναῖκες. Ἔπειτα, πατέρα, γνωρίζεις τὴ συνέχεια, κατὰ μιὸν τρόπο δηλαδὴ ἀπέτυχε τὸ σχέδιό μου.....

—Τὴν κόρη αὐτὴ τὴν λατρεύω, τὴν ἀγαπῶ!... εἶπε ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιόν.

— Δυστυχισμένο μου παιδί !....

— Τί ἤθελες νὰ κάμω, πατέρα ; Τὸ κεφάλι μου γύριζε ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ μυαλό μου ἦταν ἄνω—κάτω. Χίλια—δυὸ συναισθήματα συνετάρασσαν τὴν καρδιά μου, ὁ φόβος, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀδημονία. Ἔχασα λοιπὸν τὴν ψυχραιμία μου καὶ δὲν ἐσκόπευσα καλὰ τὸν ἀμαξᾶ.

— Πολὺ καλά, παιδί μου.... Κατάλαβα.... Ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ μίλησες μονάχα γιὰ μιὰ μέρα τῆς ζωῆς σου, ἐνῶ ἐγὼ σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ διηγηθῇς καθετί ποὺ σοῦ συνέβη ἀπὸ τότε ποὺ χωριστήκαμε.

— Ἄκουσε, πατέρα. Γιὰ νὰ φιψοκινδυνεύσω τὴν ἐλευθερία μου καὶ τὴ ζωή μου γιὰ νὰ μπω νέα στὸ μέγαρο Μέσι, γιὰ νὰ καταφύγω στὸ ἔσχατο διάβημα τῆς ἀρπαγῆς τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ τολμήσω νὰρθῶ σὲ ἄμεση σύγκρουσι μὲ τὸν ἰσχυρὸ τύραννό τους, αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε ἀρκετὰ νὰ σᾶς πείσουν, ὅτι ἡ ὕπαρξί μου συνδέεται μὲ τὴν τύχη τῶν δυὸ αὐτῶν δυστυχισμένων πλασμάτων; Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ σᾶς ρωτήσω κατιτί : Ἐσεῖς συνοδεύατε τὴν ἀμαξα ;....

— Καὶ εἶχα διαταγὴ νὰ προβοληθῶ ἐναντίον καθενὸς ποὺ θἄγε τὸ θράσος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν σοῦ ἔρριξα....

— Ἀλήθεια, σὰν νὰ εἴχαμε κάποιο προαίσθημα... Ἐσεῖς τώρα, νομίζω, θὰ γνωρίζετε κατὰ ποῦ τράβηξαν αὐτοί....

— Ὄχι, παιδί μου ! Ὄχι, σοῦ τ' ὀρκίζομα ! Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ περνάῃ ἀπ' τὸ νοῦ πὼς ὁ γεροπατέρας σου θέλει νὰ σὲ γελάσῃ....

— Ἀ, μπᾶ, οὔτε τὸ φαντάζομαι κάτι τέτοιο, πατέρα....

Καὶ ὁ Ἰωάννης ντὲ Παρνταγιὰν κατελήφθη πάλι ἀπὸ μελαγχολία, ἀφοῦ ἔχανε ἔτσι καὶ τὴν τελευταία του ἐλπίδα.

— Γιὰ πές μου ὅμως, σὲ παρακαλῶ, παιδί μου, ἐξακολούθησε ὁ γέρος. Ποιὲς ἦσαν ἡ δυὸ αὐτὲς κυρίες ; Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, προηγουμένως μοῦ ἀνέφερες γιὰ κάποια Μονμορανσύ...

— Πατέρα, θυμᾶστε τί ἐλέχθη μεταξύ μας κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἀπὸ τὸ Παρίσι ; Θυμᾶστε ἐκείνη τὴν κυρία ποὺ δὲν θέλατε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά της ; Θυμᾶστε ἐκείνη τὴ γυναίκα ποὺ τῆς εἴχατε ἁρπάξει τὴν κόρη της ἄλλοτε ;

(Ἀκολουθεῖ)